

М. М. Ставнича,
аспірант кафедри фінансів та банківської справи,
Полтавський національний технічний університет ім. Ю. Кондратюка

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПІДТРИМКИ ПРОБЛЕМНИХ РЕГІОНІВ

В статті розглянуті шляхи державної інвестиційної підтримки проблемних регіонів. Запропоновано метод визначення регіонів-реципієнтів і розрахунку обсягів державної інвестиційної допомоги.

In the article ways state investment support problem regions are considered. The technique of definition of regions-donors and account of volumes of the state investment help is offered.

Ключові слова: державна інвестиційна підтримка, механізм інвестиційної підтримки, фонд регіонального розвитку, обсяг інвестиційної допомоги, регіони-реципієнти, регіони-лідери.

Keywords: the state investment support, investment policy, the mechanism of investment support, regional development fund, regions-donors, regions-leaders.

ВСТУП

В Україні сьогодні повністю відсутня чітка організаційна система руху та контролю за використанням централізованих державних інвестиційних коштів. Механізм розподілу коштів у позабюджетних і галузевих державних залишається непрозорим, організаційно складним, не забезпечує відбору найефективніших проєктів і не має елементів чіткої економічної відповідальності за прийняті рішення.

Проблеми державної інвестиційної політики досліджують Затонацька Т.Г., Ізюмська В. А., Кропельницька С.О., Лукінов І.І., Москалюк Н.П., Онищенко В. О., Русин Л. П., Русин Н. П., Ставицький А, Швець В. Я. та ін.

Втім, постала необхідність створення принципово нових організаційних структур для успішного функціонування економічного механізму державної інвестиційної політики.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Метою статті є обґрунтування шляхів вдосконалення механізму державної підтримки проблемних регіонів із використанням методів визначення регіонів-реципієнтів і розрахунку обсягів державної інвестиційної допомоги.

РЕЗУЛЬТАТИ

Провідна роль у вирішенні проблем забезпечення рівномірного розвитку регіонів країни належить державним фінансовим ресурсам, зокрема розробці та реалізації ефективної системи інвестиційної підтримки

проблемних регіонів. Сучасні реалії вимагають більш глибокого вивчення особливостей застосування інвестиційних ресурсів в умовах жорстких бюджетних обмежень.

З метою стимулювання інвестиційних процесів на регіональному рівні, залучення та ефективного використання державних фінансових ресурсів на цілі підвищення конкурентоспроможності проблемних регіонів Концепцією реформування місцевих бюджетів передбачено сприяння утворенню фондів регіонального розвитку з метою надання фінансової допомоги для розвитку соціальної та інженерної інфраструктури регіонів, джерелом формування яких може бути частина коштів від сплати податку на прибуток підприємств, яка зараховується за місцем провадження виробничої діяльності і місцезнаходженням філій та інших відокремлених підрозділів [1].

Отже, центральною ланкою нової системи регулювання міжрегіональної економічної диференціації, у міру створення необхідних макроекономічних, інституційних і нормативно-правових передумов, повинне стати надання державою інвестиційної підтримки розвитку проблемних регіонів, що має суто цільовий характер і що фінансується із спеціально створеного для цієї мети державного позабюджетного фонду.

У законопроекті "Про засади державної регіональної політики" знайшла своє втілення задача створення системи фондів регіонального розвитку, яка включає Національний фонд регіонального розвитку (далі — НФРР) та регіональні фонди розвитку, які є фінансови-

ми установами, утвореними для фінансування довгострокових міжрегіональних та регіональних програм і проектів [2].

За рахунок регіональних фондів розвитку фінансуються програми та проекти, що відповідають пріоритетам, визначеним у Державній стратегії регіонального розвитку та відповідних стратегіях розвитку регіонів, і спрямовані на забезпечення ефективної реалізації державної регіональної політики.

Передбачається, що кошти Національного фонду регіонального розвитку повинні формуватися за рахунок таких надходжень:

- 1) п'яти відсотків від податку на прибуток підприємств, за винятком підприємств комунальної власності;
- 2) дотацій з державного бюджету за окремою статтею на політику регіонального розвитку;
- 3) міжнародної та іноземної фінансової допомоги;
- 4) кредитів, якщо на це надано згоду Національної ради з питань державної регіональної політики;
- 5) інших коштів, не заборонених законом.

Національний фонд регіонального розвитку для здійснення відповідних проектів та програм може надавати кошти у вигляді грантів (на безповоротній основі) та кредитів. Відсотки за користування кредитами та інші доходи Фонду використовуються для фінансування програм і проектів відповідно до завдань Фонду. Пропозиції щодо фінансування програм та проектів за рахунок коштів Національного фонду регіонального розвитку подаються юридичними особами в порядку, встановленому Національним фондом регіонального розвитку.

Відповідно до законопроекту, Регіональний фонд розвитку утворюється за рішенням відповідно Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласної, Київської, Севастопольської міських рад за поданням відповідно Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласної, Київської, Севастопольської міських державних адміністрацій.

Законопроектом визначено, що джерелами формування Регіонального фонду розвитку повинні бути:

- 1) частина коштів місцевих бюджетів розвитку, яка визначається відповідно Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласною, Київською, Севастопольською міськими радами;
- 2) асигнування Національного фонду регіонального розвитку;
- 3) кошти, одержаних від приватизації та відчуження комунального майна у порядку, визначеному законом;
- 4) добровільні внески фізичних і юридичних осіб, міжнародна та іноземна фінансова допомога;
- 5) інші кошти, не заборонені законом.

Отже, законопроектом розроблено певне нормативно-правове підґрунтя для функціонування механізму державної інвестиційної підтримки регіонів шляхом створення для цієї мети державного позабюджетного фонду. Втім, законодавче та організаційно-методичне регулювання цієї сфери, на нашу думку, потребує подальшого опрацювання.

Необхідність формування вказаного цільового державного фонду диктується тим, що використовувати на сьогоднішній день цільові субвенції з державного бюджету на соціально-економічний розвиток призначені тільки для фінансування проектів по створенню та модернізації об'єктів регіональної інфраструктури, що

включає об'єкти соціальної і загальногосподарської (інженерної) інфраструктури. Проте розвиток регіональної інфраструктури тільки створює передумови для стійкого розвитку проблемних регіонів, але, як було виявлено вище, абсолютно не являється вирішальним чинником реального скорочення територіальної диференціації. Саме у цьому полягає головний недолік даної державної програми.

До числа об'єктів, що можуть фінансуватися з фонду рекомендується включати не тільки об'єкти, що знаходяться у власності регіонів, але і тих, що є державною власністю. Це дозволить в цілому консолідувати засоби, що направляються на розвиток регіональної інфраструктури і тим самим підвищити ефективність використання даного фонду.

У той же час, основна частина державних інвестиційних ресурсів, що акумулюються у НФРР і підлягають розподілу між регіонами, повинна бути призначена для фінансової підтримки процесів реструктуризації економіки проблемних територій на основі реалізації проектів у ключових (що профілюють), а також у нових спеціалізованих галузях.

Джерелом надходження коштів до НФРР, крім зазначених у законопроекті, в перспективі могли б стати рентні платежі від експлуатації найбільш рентабельних мінерально-сировинних і паливно-енергетичних ресурсів, а також від використання особливо сприятливих загальноекономічних і транспортно-географічних умов у окремих регіонах країни.

Державні інвестиційні ресурси, що направляються в слабозрозвинені й депресивні регіони, повинні створювати передумови для послідовного зниження міжрегіональної економічної диференціації, що склалася, мобілізуючи при цьому внутрішні економічні та фінансові резерви регіонів-реципієнтів. Обов'язковою умовою надання інвестиційної допомоги таким регіонам повинні виступати висока ефективність і конкурентоспроможність економічних проектів, що фінансуються.

Рекомендована нами система інвестиційної підтримки проблемних регіонів докорінно відрізняється як від тієї, що нині існує, так і подібних систем, що раніше застосовувалися.

По-перше, пропонується перенести центр тяжіння в механізмі її практичної реалізації — з центру на найбільш економічно розвинені регіони, що являються, як правило, і регіонами-донорами загального державного бюджету. Така трансформація в системі державної підтримки регіонального розвитку, безумовно, можлива тільки за наявності адекватної зацікавленості органів влади регіонів-лідерів у здійсненні великомасштабних проектів у відстаючих регіонах.

По-друге, перелік регіонів-реципієнтів і конкретні обсяги інвестиційних ресурсів, що направляються їм із засобів вищезгаданого фонду визначаються виключно на основі жорсткого встановленого алгоритму обчислювальних і логічних процедур, що визначає результати інтегральної оцінки чинників рівнів розвитку і поточного соціально-економічного становища регіонів.

По-третє, інвестиційна допомога, що виділяється проблемним регіонам, будучи для них безвідплатною, реалізується в цілому на ринкових принципах за рахунок обов'язкового залучення на пайовій основі приватних інвесторів і додаткових кредитних ресурсів, розміщених на вільному ринку. Масштаби кредитних ресурсів,

що залучаються, і засобів приватних інвесторів з розрахунку на фіксований обсяг державної допомоги, що виділяється, визначатимуться загальною інвестиційною привабливістю відповідних регіонів, включаючи поточний рівень інвестиційних ризиків.

По-четверте, запропонована модель інвестиційної підтримки проблемних регіонів передбачає можливість і доцільність при реалізації в них економічних проектів залучення на ринкових принципах, а також і додаткових інвестиційних ресурсів регіонів-донорів.

Нарешті, по-п'яте, як єдина форма прямої регулюючої дії держави при розподілі між регіонами фінансових ресурсів вказаного фонду виступає встановлення мінімально допустимого нормативного рівня ефективності для новостворюваних або таких, що реструктуруються в даних регіонах, підприємств, який визначається по показнику приросту валової доданої вартості на одне створюване робоче місце, що розраховується по параметрах виходу цих підприємств на проектну потужність. Разом з цим може бути також врахований і непрямий ефект, що отримується в пов'язаних галузях.

Конкретна нормативна величина вказаного рівня ефективності, на наш погляд, може бути визначена в цінах базисного року виходячи з поточного середньодушового обсягу валового національного продукту (ВНП) України і спеціального поправочного коефіцієнта, що враховує його прогнозовану динаміку протягом нормативного терміну виходу підприємства на проектну потужність. При цьому використання параметрів ВНП дає можливість повною мірою врахувати і зовнішньоекономічний аспект нормативної ефективності проектів, що фіксується на державному рівні. Іншим можливим підходом є використання величини середньодушового ВВП по Україні, що в сучасних умовах об'єктивно підвищить планку мінімальної ефективності інвестиційних проектів, що реалізуються.

Запропонована модель інвестиційної підтримки проблемних регіонів, на наш погляд, дозволить додати необхідний динамізм процесу реального скорочення міжрегіональної економічної диференціації, не справляючи при цьому негативної дії на загальну конкурентоспроможність вітчизняної економіки в умовах глобалізації.

Далі наведені методи визначення регіонів-реципієнтів і розрахунку обсягів державної інвестиційної допомоги.

Визначення переліку регіонів — одержувачів державної інвестиційної допомоги і конкретних її розмірів по кожному включеному в цей перелік регіону, рекомендується здійснювати на основі системи критерійних індикаторів, що характеризують найважливіші ідентифікаційні ознаки проблемних регіонів.

Вони включають порівняно низькі рівні відповідно економічної активності господарюючих суб'єктів, реальних доходів населення, інвестиційної активності і бюджетної забезпеченості регіонів за рахунок власних джерел доходів, а також надмірно високий рівень загального безробіття.

Відповідно до них, для ідентифікації регіонів-реципієнтів може бути запропонована наступна мінімально репрезентативна система оцінних індикаторів:

— обсяг виробленого валового регіонального продукту (розрахованого по паритету купівельної спроможності) на душу населення;

— середньодушовий загальний обсяг грошових доходів населення (розрахований по паритету купівельної спроможності);

— коефіцієнт загального безробіття економічно активного населення;

— середньодушовий обсяг інвестицій в основний капітал або індекс порівняльного рівня інвестиційної активності в регіоні, що розраховується, як середній з двох індексів: співвідношення регіонального і середнього по країні рівнів відповідно обсягу капіталотворюючих інвестицій на душу населення і їх обсягу на 1 грн. середньорічної балансової вартості основних фондів;

— середньодушовий обсяг власних доходів консолідованого бюджету регіону (розрахований по паритету купівельної спроможності).

На основі сукупності вказаних п'яти індикаторів пропонується визначити інтегральну порівняльну оцінку соціально-економічного положення регіонів, яка представляється у формі стандартизованої рейтингової оцінки.

Відбір регіонів-реципієнтів для надання їм державної інвестиційної допомоги проводиться на основі розрахунку співвідношення регіонального і загального по країні значень вказаної інтегральної оцінки. Конкретний пороговий рівень такого співвідношення визначається поточними фінансовими можливостями держави і може періодично переглядатися залежно від тих або інших пріоритетів державної економічної політики.

Разом з тим, враховуючи характер сучасної диференціації територіального розвитку в Україні, на нашу думку, доцільно встановити 60%-й пороговий рівень регіональної інтегральної оцінки за фіксований розрахунковий період по відношенню до її відповідного загального по країні значення.

Аналогічним чином визначається і перелік регіонів-лідерів, яким можуть бути делеговані повноваження по реалізації механізму інвестиційної підтримки проблемних регіонів. До територій — суб'єктів інвестиційної підтримки, на наш погляд, можуть бути віднесені регіони, величина інтегральної оцінки яких, принаймні, не нижче за її загальний по країні рівень, тобто порогове значення її складає не менше 100%.

У цілому до складу регіонів, яким в черговому фінансовому році може бути надана державна інвестиційна підтримка за рахунок коштів НФРР, слід включити ті регіони, в яких за три попередні роки підряд їх індивідуальна рейтингова оцінка не перевищувала 60%-й рівень від величини аналогічної загальної по країні оцінки. Тим самим дана умова дозволить відобразити завершальну ідентифікаційну ознаку проблемних регіонів, а саме відносну стійкість найважливіших характеристик їх слаборовиненості або депресивності.

Так само до складу лідируючих регіонів-суб'єктів інвестиційної підтримки можуть бути включені тільки ті регіони, які протягом трьох останніх (передуючих черговому фінансовому року) років підряд мали індивідуальну рейтингову оцінку не нижче середньої по країні.

Визначення складу регіонів, виступаючих відповідно суб'єктами і об'єктами державної інвестиційної підтримки, є основою для подальшого розрахунку їх квоти в сукупному обсязі інвестиційних ресурсів, акумульованих у НФРР і призначених до розподілу в черговому фінансовому році.

Квоту, в даному фондї, лідируючих по своєму со-

ціально-економічному положенню регіонів, виступаючих суб'єктами інвестиційної допомоги, рекомендується визначати в пропорції, відповідної середньої за останні три роки частки кожного конкретного регіону в сумарній (по цих регіонах) величині податкових надходжень до зведеного бюджету. Таким чином, фактичний ступінь їх участі в реалізації інвестиційних проектів у проблемних регіонах безпосередньо пов'язується з їх реальним внеском у формування загальнодержавних фінансових ресурсів.

Квота у вказаному державному фондї кожного регіону-реципієнта, що є об'єктом інвестиційної підтримки, може бути визначена на основі чисельності його населення, а також величини відхилення середньої за останні три роки рейтингової оцінки його соціально-економічного стану від відповідної загальнодержавної оцінки. Такий підхід дозволяє, зокрема, забезпечити підвищену стійкість фінансування проектів, що реалізуються, в даних проблемних регіонах, не допускаючи надмірних коливань обсягів інвестиційних ресурсів, що виділяються.

Розрахунок вказаної квоти пропонується здійснювати на базі наступної послідовності обчислювальних процедур.

На першому етапі по кожному включеному до переліку регіону-реципієнтові визначається різниця між середніми за три останні роки значеннями інтегральних рейтингових оцінок відповідно по Україні і даному регіону.

На другому етапі отримані по регіонах різниці множаться на чисельність населення відповідного регіону за станом на кінець розрахункового періоду. Ці добуток в цілому відображають рівень участі регіонів-реципієнтів у обсязі коштів ДФІПР, що розподіляється.

На третьому етапі обчислені на попередній стадії добуток підсумовуються по всіх регіонах-реципієнтах, і таким чином визначається розрахунковий показник, що відображає сукупну участь цих регіонів в загальному обсязі інвестиційних ресурсів, що розподіляються.

На завершальному, четвертому етапі розраховується частка (квота) кожного регіону-реципієнта в сукупному обсязі призначеного до розподілу в черговому фінансовому році ДФІПР. Для цього розраховані на другому етапі добуток необхідно розділити на величину їх загальної суми. Отримані у результаті співвідношення, обчислені в процентному виразі, характеризують величину регіональної квоти.

Необхідною умовою високої результативності пропонуваної моделі інвестиційної підтримки проблемних регіонів має бути стабільне зростання загального розміру вищезгаданого державного фонду, який не повинен бути нижче за індекс інфляції. Можливості реалізації цієї умови на практиці разом з тим визначатимуться, з одного боку, особливостями макроекономічної ситуації, а, з іншого боку, характером і пріоритетами поточної бюджетної політики держави.

У той же час іншою найважливішою умовою високої ефективності представленої моделі держпідтримки проблемних регіонів виступає розробка і впровадження адекватного механізму її реалізації. Основним призначенням такого механізму, на наш погляд, повинно стати забезпечення максимальної зацікавленості обох сторін, що беруть участь, в досягненні нормативних параметрів інвестиційних проектів, що реалізуються.

Механізм інвестиційної підтримки регіонів:

Залежно від характеру вирішуваних конкретних завдань, по різних каналах інвестиційної допомоги проблемним регіонам може бути задіяний найширший арсенал традиційно використовуваних методів та інструментів, включно з методами реалізації державних цільових програм. Це можуть бути прямі державні інвестиції в розвиток інфраструктури по територіях нового освоєння, територіально-локалізовані інвестиційні субсидії або надання інвестиційних податкових кредитів підприємствам, що розвиваються, компенсація частини процентної ставки за кредитами комерційних банків, створення регіональних гарантійно-страхових фондів і ін.[3].

Разом з тим при формуванні механізму реалізації запропонованої вище схеми державної інвестиційної підтримки проблемних територій ключове значення матиме вибір найбільш дієвих і ефективних регулюючих інструментів, застосування яких забезпечить найбільший приріст валової доданої вартості на 1 грн інвестиційних ресурсів, що виділяються в цілому із загальнодержавних і регіональних джерел.

Найважливішими складовими даного механізму, на нашу думку, повинні стати:

— вільний, здійснюваний на конкурентній основі в межах встановленого тимчасового періоду, розподіл державних інвестиційних квот між регіонами-лідерами і регіонами-реципієнтами;

— проведення під патронажем керівництва регіону-лідера відкритого інвестиційного конкурсу (тендеру) за проектом створення нового або розвитку (модернізації) діючого підприємства в конкретному проблемному регіоні;

— включення в умови інвестиційного конкурсу вимог до стратегічного інвестора, що передбачають досягнення до встановленого терміну нормативного рівня ефективності підприємства, що інвестується, а також залучення на пайовій основі додаткових джерел фінансування, включаючи власні засоби інвестора, кредитні ресурси, бюджетні або позабюджетні кошти регіону-лідера і т.д.;

— перерахування Урядом до моменту початку реалізації проекту інвестиційної субвенції на спеціальний інвестиційний рахунок Адміністрації регіону-лідера (з правом її оперативного використання) у розмірі встановленої для конкретного регіону-реципієнта інвестиційної квоти;

— створення під підприємство відкритого акціонерного товариства, що інвестується в даному проблемному регіоні, з правом емісії акцій після виходу цього підприємства на нормативний рівень ефективності;

— закріплення частки в статутному фондї підприємства, що інвестується, відповідного розміру виділеної інвестиційної квоти, у власності Адміністрації регіону-лідера з моменту виходу даного підприємства на нормативний рівень ефективності.

Загальна частка ресурсів регіону-лідера в статутному капіталі підприємства відповідатиме сумарній величині державної інвестиційної субвенції та обсягу власних фінансових ресурсів, спрямованих регіоном-лідером на реалізацію даного проекту, включаючи як бюджетні, так і позабюджетні кошти.

Використання щодо високого нормативного рівня ефективності для проєктованих підприємств, визначеного по величині валової доданої вартості на одне створюване робоче місце, стимулюватиме потенційних

інвесторів вкладати кошти в розвиток, перш за все, трудомістких галузей і секторів економіки. Це пов'язано з тим, що порівняно низька вартість місцевої робочої сили, за інших рівних умов, зумовлює в цілому високу рентабельність таких підприємств.

Певна частка в статутному фонді підприємства, що інвестується, закріплюється також за Адміністрацією регіону-реципієнта. Її розмір повинен відповідати сумарній величині вартості земельної ділянки (на якому знаходиться підприємство, що інвестується) з урахуванням витрат на його підготовку (за умови, що дана земельна ділянка раніше не викуплена в приватну власність), залишковій вартості використовуваних основних фондів у частині, що знаходиться у власності даного регіону, а також обсягу його бюджетних або позабюджетних коштів, що додатково направляються на реалізацію проекту.

Зазначені особливості механізму реалізації запропонованої моделі інвестиційної допомоги проблемним регіонам дозволять, на наш погляд, вирішити наступні найважливіші завдання територіального розвитку.

1. У проблемних регіонах-реципієнтах на основі сучасних технологій будуть створені високоефективні підприємства, що максимально використовують наявний конкурентний потенціал даної території, і орієнтовані на внутрішній або світовий товарні ринки.

2. Доходи, що отримуються в регіоні в результаті функціонування нових підприємств в галузях спеціалізації, забезпечать зростання внутрішнього попиту, що спричинить за собою подальший розвиток пов'язаних галузей, включаючи сферу послуг. Тим самим відбудеться поглиблення диверсифікації регіональної економіки.

3. Випереджаюче зростання ефективності (продуктивності праці) в галузях народногосподарської спеціалізації зумовить загальне збільшення ефективності товарообмінних зв'язків даного проблемного регіону, а з урахуванням мультиплікативного ефекту у вторинному секторі економіки — випереджаюче (по відношенню до середнього по країні) зростання його економічного добробуту.

4. Істотно зросте інтенсивність міжрегіональних економічних зв'язків, зокрема по лінії коопераційних постачань, що у результаті забезпечить активізацію інтеграційних процесів в рамках єдиного економічного простору країни.

5. Новостворювані або такі, що модернізуються в проблемних регіонах, підприємства отримають вихід на фондовий ринок країни, що істотно поліпшить їх доступ до фінансових ресурсів як для поповнення своїх оборотних коштів, так і залучення на ринковій основі додаткових капіталоутворюючих інвестицій. Одночасно це сприятиме подальшому розвитку даного ринкового інституту в Україні.

6. Врахування жорстких вимог по ефективності проєктованих підприємств приверне в економіку слабозвинених і депресивних регіонів кваліфікований управлінський персонал, що володіє найсучаснішими методами менеджменту і маркетингу, підвищить загальну культуру ведення бізнесу і його взаємин із регіональними політичними елітами.

7. Зростання внутрішнього регіонального ринку і дія всього комплексу вищевідзначених позитивних процесів значно поліпшить економічний імідж даного проблемного регіону, підвищить його інвестиційну привабливість, що, у свою чергу, сприятиме подальшому припли-

ву приватних інвестицій, забезпечуючи необхідну стійкість територіального розвитку і поступове зниження рівня дотаційності регіональної економіки.

Відповідно до вищевикладеної концепції формування нової системи регулювання міжрегіональної економічної диференціації, державна підтримка повинна надаватися не тільки регіонам, економічні і соціальні проблеми в яких носять системний характер.

Основні зусилля тут повинні бути спрямовані на реальну, здійснювану по різних каналах, допомогу регіонам, що дозволяє в максимальній мірі використовувати їх конкурентний потенціал, мобілізувати внутрішні резерви регіонального розвитку, подолати його існуючі обмеження. А це є актуальним не тільки для типово слабозвинених або депресивних, але практично і для всіх інших регіонів, включаючи ті, що лідирують за рівнем розвитку і поточним соціально-економічним положенням.

ВИСНОВКИ

Науковою новизною цієї статті є розробка методів визначення регіонів-реципієнтів, розрахунку обсягів державної інвестиційної допомоги і представлення на їх основі вдосконаленого механізму здійснення державної інвестиційної підтримки проблемних регіонів

Таким чином, науково-методичні підходи і практичні рекомендації вдосконалення засад державної інвестиційної політики реалізуються через організаційно-економічний механізм перерозподілу інвестиційних коштів між регіонами та методика визначення обсягів необхідної державної допомоги.

Представлений механізм дає змогу органам державної влади відстежувати вплив інвестиційних чинників на соціально-економічні процеси в регіонах і розробляти своєчасні регулюючі дії для досягнення цілей державного і регіонального розвитку. Разом з тим запропонована модель інвестиційної допомоги проблемним регіонам дозволить вирішити цілий ряд завдань територіального розвитку регіонів України.

Література:

1. Концепція реформування місцевих бюджетів, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23.05.2007 №308: [Електронний ресурс]. — Режим доступу: www.minfin.gov.ua.

2. Закон України "Про засади державної регіональної політики" (проект) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.bizvolnet.org.ua>.

3. Ізюмська В.А. Державна політика стимулювання інноваційної діяльності // "Актуальні проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку економіки України": Матеріали науково-практичної конференції: (27 листопада 2007 р.) — Х.: Вид-во ХарПІНАДУ "Магістр", 2008. — С. 90—93.

4 Русин Н.П., Русин Л.П. Удосконалення державного регулювання формуванням функціонально-цільового і структурного організаційно-економічного механізму залучення інвестицій у регіон // Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво. — 2006. — №3. — С. 210—217.

5. Затонацька Т.Г. Особливості бюджетного інвестування в Україні на сучасному етапі / Т.Г. Затонацька, А.В. Ставицький // Фінанси України. — 2006. — №4. — С. 46—54.

Стаття надійшла до редакції 03.08.2009 р.